

— za izgubo ali za dobiček! Nikomur se še ne sanja ne, kaj je denarja po teh njenih tokavah. Njej sami pa najmanj. Kaj pa baba ve. Nič.“

„Jaz pa vem, dobro vem.“

„Nič ne veš, Štefan, ti tudi ne. Samo jaz vem — in pa še eden!“

Mešetar je potrepetal z levim očesom, Štefan se je nagnil razburjen do nje.

„Kdo zlodja? Lažeš!“

„Veš, kaj mi je rekla danes?“

„Si bil tam?“

„Bil. Je rekla: S Smrekarjem se še ne menim ne, ker je tako trd, vsaj dva dni ne. So bili iz Trsta pri meni . . .“

„Peklenska reč, kdo?“

„Počakaj. So bili iz Trsta pri meni, je rekla, pa mi jutri ali pojutrišnjem pišejo, ali celo kar udarijo na telegraf. Če pa ne bo pisanja, potem pridita s Smrekarjem.“

„Iz Trsta? Le kdo jih je zvodil na ta sled? — Jok, to ti povem, če si ti . . .“

Smrekar je zardel jeze in divje bulil v mešetarja. Ta se je pa široko zarežal in pokazal škrbine rumenih zob.

„Jaz ne, ker nisem taka prismoda, da bi si žagal vejo, kjer stojim. Slutim pa.“

„Kôga?“

„Minka!“

„Učiteljica?“

„Prav ta utegne biti.“

„Ne verjamem,“ se je oglasila Smrekarica.

„Tiho, ženske!“ je zaškripal Smrekar, razgret in razdražen.

„Jok, govori!“

„Ko sva midva odšla zadnjič, in ti nisi hotel primakniti tistih par tisočakov — prebito si bil neumen — je prišla Minka prosit za revne šolarje. In Strniška, vem, da je jadikovala in se grozila nad tvojo skopostjo pred učiteljico. In ta — saj se v vsako reč vtakne — je pač rekla: Mati, poskusite, ponudite drugam. Tako-le!“

„Če je to naredila, potem naj se pripravi!“

Alena se ni mogla zmagati in je rahlo pozizkusila zagovarjati koleginja.

„Gospod Smrekar, saj ni mislila . . .“

„Ženske tiho! sem rekel. Ne vtikajte se vmes! To pa rečem: Alena, Vi zvedite to stvar od Minke. Morate! Če je res, potem ji je tu odklenkalo. Sem že druge in drugačne pregnal, pa bi te ne. —“

Smrekarica je ovila roko Aleni krog pasu in jo stisnila k sebi. Čutila je, kako drgeta razburjenja.

„Saj ni tako! Nekoliko ga ima, pa govori!“

Aleni so se zarezale ostre črte, čelo je zatemnelo v gubah.

„Torej, Jok, kako?“

„Kako? Nič, dokler ne pride pismo. In če pride, zopet nič.“

Štefan je naglo vstal in hodil togotno po sobi, da so šklepetale šipe po oknih. Dami sta se stiskali druga k drugi, mešetar je pa pil in pomežikoval v polne kupice, katere si je nalijal v strahu, da ne bi ostala kaplja v steklenici.

„Na! Jutri pridi navsezgodaj! Lezi, če hočeš, kar v naš hlev! Nocoj nisem za pametne misli!“

Štefan mu je stisnil pest drobiža. Jok je stoje izpil zadnji kanec — in šel.

Tedaj je tiho pa naglo odšla tudi Alena. Niti lahko noč ni rekla.

V svoji sobi je segla po peresu, da piše staršem. „Moram, moram! Ne, tu ne vzdržim! Samo ta dan! To je groza!“

Začela je.

Iz sobe so doneli še vedno težki koraki Smrekarjevi. Pero se je ustavljalo — zatikalo — podobno so vršele po glavi — roka je omagovala — dokler ni omagala — — — Glava ji je klonila na mizo . . .

Ko se je prebudila iz težke dremotnosti, ni bilo več čuti trdih korakov. Pomela si je oči, pogledala pričeto pismo, zgrabila ga in raztrgala na kosce in za njim raztrgala tudi Brestovo razglednico.

(Dalje.)

PESEM.

Zložil I. Mohorov.

Hvalnica rešenje zročega,
prošnja v temi samujočega,
materinske ljubezni odmev,

moža v borbi krvavi spev,
višek sem dokazov in resnic
na ustnicah mročih devic
mučenic . . .